

Vltava 30. srpna – 2. září 2001

Účast: Vilda a Věra, Pavel a Helča K. s Kájou, Dana, Tomáš a Alena J. s Tomášem ml. a Lukášem, Karel, Helča S., Kýza, Míla a Dráža s Kačenkou

Čtvrtek 30. srpna 2001 (Praha – Rožmberk): V dějinách LDF vůbec poprvé se letos uskutečnila čtvrtá vodácká akce. Tou byla tradiční srpnová, respektive letos již srpnovo-zářiová, Vltava. Shodli jsme se totiž na tom, že by bylo škoda jí vynechat kvůli předchozí vodě ve Francii, kam navíc ne každý mohl jet.

Na úvod nás čekalo jedno velké překvapení. Kubínům s Danou, kteří vyjeli poměrně brzy a mysleli si proto, že do Rožmberku dojedou jako první, zavolala v okamžiku, kdy projížděli Českými Budějovicemi, Věra. Pavla, který s ní mluvil, se zeptala, kde jsou, a když jí to sdělil, odpověděla: „To je dobře. Držíme vám místa v hospodě.“ Pavel měl zřejmě vlivem únavné cesty poněkud zpomalený tok myšlenek, a tak si jen pomyslel jaká je to směla, že jsou zváni do hospody, zrovna když jedou na vodu. Až po delší chvíli mu došlo, že jim ta místa drží v kempovním bufetu v Rožmberku! Vildovi s Věrou se totiž podařilo neuvěřitelné - udat na dva dny děti k rodičům a po více než roce vyrazit na vodu. K úniku před dětmi přitom podloudně využili jejich poledního spánku.

Zanedlouho se tedy setkali v kempu a po postavení stanů v rychle nastávající tmě se přemístili do bufýtku. Počasí přes den bylo poměrně pěkné, ale bohužel ne nadlouho, protože od pátku se pak podstatně zhoršilo. To nejvíce zaskočilo Vildu, jenž si vyjel nalehko v kratšasech, tričku a větrovce. Když odjížděli, tak přece bylo tak hezky!

Večer dorazili ještě další účastníci této akce, jimiž byli Tomáš a Alena J. s Tomášem ml. a Lukášem a Karel s Helčou S. a Kýzou. Také oni se po postavení stanů přesunuli do bufetu. V něm bylo sice poněkud chladno, ale mělo to alespoň tu výhodu, že nám nezteplalo pivo. K němu jsme si zakoupili i něco k snědku: párky, klobásy či preclíky. Pak jsme se bavili, když stánkaři po ohřátí uzenin neustále volali do řady stolů, u nichž seděli hodující vodáci: „Páárky! Klobáásy!“

Prohlížely se fotky z Francie, Pavel zahrál na kytaru, zpívalo se, ale hlavně jsme popíjeli pivičko a také pro zahřátí rumíček.

Pátek 31. srpna 2001 (Vyšší Brod – Rožmberk; 11,9 km): K ránu začalo pršet a bohužel se ukázalo, že se nejednalo o přeháňku. Zároveň nebylo ani dvakrát teplo, takže jsme nakonec zavrhli původně plánovanou dvacet dva kilometry dlouhou trasu do Nového Spolí a operativně se rozhodli pro splutí kratšího a lépe tekoucího úseku z Vyššího Brodu do Rožmberku.

Dopoledne jsme ještě chvíli poseděli v bufetu a poté přešli do Vyššího Brodu. Po příjezdu jsme složili u řeky kánoe a chvíli přemítali, zda nenechat všechna auta zde. Když jsme se ale dozvěděli jaké si místní zlatokopové účtují poplatky za parkování na nevábné ploše nazývané parkoviště, tak řidiči odvezli auta zpět do Rožmberka. Helča, jež se nasycená předchozími vodáckými akcemi uvolnila k výkonu funkce řidiče doprovodného vozidla, je pak odvezla Daniným žigulem za ostatními. Ti na ně mezitím počkali u lodí postávajíc zde oděni v pláštěnkách - se svěřenými rukama a předkloněnou hlavou připomínající tučňáky.

Celý den s přestávkami přšelo, a to i v době, kdy jsme konečně vypluli. Počasí nám sice nepřálo, nicméně účastníci předchozí vody ve Francii si vychutnávali jízdu v laminátkách, na

rozdíl od plastových hyder svižně reagujících na každý sebemenší pohyb pádlem. I na Vltavu bylo dost vody, a tak řeka poměrně rychle tekla.

Přípluli jsme k zrekonstruovanému jezu [U Bílého mlýna](#). Jeho podoba se oproti předchozím letům dost změnila. Namísto táhlé šlajсны jej nyní tvořil vysoký schod a navazující několikametrový sjezd propustí zakončený vysoko vzedmutou vlnou. Chvíli jsme přemítali, zda do toho jít, zvláště pak při pohledu na několik lodí před námi, jejichž posádky byly zality chladnou vodou. Pak jsme ale začali postupně vplouvat do jezu a celkem v pohodě, byť se zmíněnou vodní sprchou jej sjeli Vilda, Karel s Lukášem, Pavel, Tomáš s Alenou a Helča S. s Tomášem ml.

Úděl plaváčka čekal stejně jako loni na Kýzu, který se cvakl hned na schůdku a proud ho pak prohnal asi padesátimetrovým přeřinatým úsekem pod jezem. Helčinu kánoi, byť na několika místech potlučenou, mu naštěstí pomohl vylovit cizí chlapík, který oděn do neoprénu a postávající ve vodě pod šlajsnou působil dojmem, že jeho zaměstnáním nebo nějakým úchylným koníčkem je odchylovat zde cvaklé kánoe.

Poté jsme se připravili k odjezdu. Oblékli se do hromady předtím pracně vysvlečených svršků, posilnili či spíše zahřáli se rumíčkem, nalodili háčky a vylili loď, s níž plul Kýza. Jenomže ještě nebyl všemu konec, protože při přejezdu z pravého na levý břeh Kýza předvedl pikantní kousek, když se cvakl ještě jednou. Výraz v jeho tváři, poté co se vynořil z vody, jevil známky nejvyššího stupně zoufalství.

Jak již bylo napsáno, řeka svižně tekla a tak jsme se zakrátko po průjezdu pěkným zalesněným úsekem přiblížili k dalšímu jezu. Tím byl [Herbertov](#) s dřevěnou skluzavkou, kterou jsme ho bez problému zdolali a pak si v asi dvěšest či tři sta metrů dlouhém úseku úzkého cvičného koryta příjemně zaslalomovali mezi mohutnými balvany.

To se ale již přiblížil bufet v tábořišti U tří veverek, kde jsme pochopitelně zastavili. Zde jsme se posilnili párečky, čajíčkem a k veliké potěše stánkaře i pivy. V okamžiku, kdy si je Vilda a Věra jako první z nás objednali, pochvalně a zároveň uznale poznamenal: „To už si nedal nikdo hodně dlouho!“

Splutí zbývajících několika kilometrů do Rožmberka, kde na nás již čekala Helča, pak bylo otázkou chvilky. Nakonec jsme zde ani nezastavovali na oběd, jak jsme původně plánovali, ale rovnou projeli [retardérou](#) zdejšího jezu a obeplutím Rožmberka dosáhli kempu.

V tábořišti jsme sbalili stany a pak přešli auty do kempu v Novém Spolí. Hlavními důvody toho, že jsme nezůstali v Rožmberku bylo to, že jsme vynechali z vodáckého hlediska méně zajímavý úsek Vltavy, ale hlavně jsme na večer měli zamluvená místa v oblíbené krčmě Šatlava.

Hned jak jsme se utábořili, jsme ale trochu zaváhali. To proto, že vedle bufetu bylo nově vystaveno rozlehlé střešou chráněné sezení s velikým plápolajícím krbem a navíc právě začínala hrát ozvučená country kapela, které to šlapalo moc dobře, za což šéfová z bufetu odměňovala muzikanty pravidelným přísunem veselých kalíšků. Alespoň jsme zde asi hodinku poseděli a dali nějaké to pivko. Vstávalo se nám jen velmi těžko, ale vidina lahůdek zhotovených na rožni v Šatlavě nakonec zvítězila, a tak jsme se zvedli a vydali se do města. S námi již šli také Míla a Dráža s Kačenkou, kteří dorazili až dnes večer.

Nakonec jsme svého rozhodnutí rozhodně nelitovali. Masíčka a jiné dobroty, které jsme si naporoučeli, byly naprosto bez chyby. Ládujíc se jako smečka čuňat u koryta jsme si pochutnávali na česnečce či cibulačce v chlebu, grilovaných kuřátkách, špízu, kotletách, krůtím masíčku, masových mixech, kuřecích křidélkách, zeleninovém salátu či palačinkách. Vše jsme zapili pivíčkem a na dobré trávení dali becherovčičku a medovinu. Naši spokojenost ale asi nejlépe vystihuje [účet](#) za více než 4000 korun.

Vraceli jsme se za deště, ale kempu jsme dosáhli včas, abychom byli přítomni ještě několika písničkám zmíněné kapely. Bohužel kvůli nočnímu tichu musela zakrátko svoji produkci

ukončit, přesto jsme ještě poseděli a povídali. O hudbu se pak starala parta sedící u krbu. Čtveřice Helča K., Pavel, Karel a Dráža tak vydržela až do čtyř hodin.

Při návratu ke stanům se Karel náhle zarazil a pak jsme už slyšeli jen jeho zoufalé: „Kurva, já si postavil stan v louži!“ Při pohledu ve svitu baterky na jeho plátěné obydlí, jež bylo do výše asi deseti centimetrů ponořeno v rybníku, jenž se vytvořil právě v tomto místě, jsme se jen ztěží bránili slzám - smíchu. Venku totiž stále pršelo a prohlubně na louce se zaplnily vodou, kterou jílovitá půda nestačila vsáknout. Nezbylo mu tedy, než se jít vyspat do auta.

Sobota 1. září 2001 (Nové Spolí – Zlatá Koruna; 16,8 km): Nadále pršelo, takže v poledne odjeli nejen plánovaně Vilda a Věra, ale vzali s sebou i Kýzu a Tomáše ml. jedoucího na hokejový zápas.

I dnes jsme provedli operativní změnu trasy, respektive tábořiště. Stany byly mokré, proto jsme se rozhodli, že zůstaneme tábořit ve Spolí, kam se po dojezdu lodí do Zlaté Koruny vrátíme auty. Nedělní jízdu jsme pak definitivně zrušili. Takže pouze stavitel „vodních lůžek“ Karel si přemístil stan asi o tři metry ze „zátopové oblasti“ na vyvýšené místo.

Na řeku nakonec vyrazily jen tři lodě: Karel s Helčou S., Helča K. s Lukášem a Pavel s Kájou. Ostatní podlehlí vlivu počasí a raději zvolili alternativní program na souši.

Posádky oněch tří kánoí tedy vypluly, když se předtím domluvily s ostatními, že se po splutí krumlovských jezů znovu setkají při obědě v pivovarské hospodě. Ta měla být dle Aleny, jež jí doporučila, kdesi na konci Krumlova.

Kaskádu krumlovských jezů jsme zdolali bez větších problémů. Nejprve jsme skoníkovali jezy [Na Rechlich](#) a [U Lyry](#) a poté po minutě Rумыší díry sjeli retardérou [Mrázkova mlýnu](#). U nejobtížnějšího jezu - [Jelení lávky](#) - jsme si museli prostor pro proplutí doslova vybojovat mezi početnou skupinou „žlutých triček“ - party, která dokola soutěžila o to, komu se podaří tuto šlajсну s vysokou vlnou zdolat bokem. Netřeba dodávat, že všech dvacet či třicet pokusů, které jsme měli možnost shlédnout, až asi na dva, skončilo cvaknutím, i to že na to všichni byli vybaveni řádnou hladinou alkoholu ve své krvi. Nasávat v bufetu jsme je viděli již od samého rána, přičemž se marně snažili odlovit do svých řad Helču S. My jsme si však na jezu pochutnali a Helča s Lukášem ho zdolali hned dvakrát.

Pokračovali jsme dále, ale přitom jsme bohužel minuli pivovar s hospodou. Nepříjemné bylo to, že jsme s sebou neměli nic k jídlu a ani nebyla možnost někde zastavit na oběd. Žaludky nám proto nejednou zakručely hladem, navíc jsme se navzájem sadisticky mučili popisováním nejrůznějších dobrot. Sezóna končila, vlastně bylo již září a počasím nám to dokonce připomínalo spíš sychravý podzim. Co jsme měli ještě suché, jsme navlékli na děti i na sebe namísto oblečení mokrého od vody, jíž jsme byli zaliti na krumlovských jezích. Zahřáli jsme se alespoň rumem, který ale Pavel jinak nemilosrdně syslil a například pod Mrázkovým mlýnem, kde shodou okolností zastavil na vylití kánoe na opačném břehu než ostatní, jím jen vesele kynul přes řeku.

Plavba do Zlaté Koruny našťastí byla velmi rychlá. Vltava krásně tekla a dokonce i na dlouhém voleji před jezem v Rájově, kde voda obvykle téměř stojí, nyní řeka tekla tak, že nebylo třeba ani moc zabírat. [Retardéru](#) tohoto jezu pak sjeli jen zadáci, neboť háčkům už se nechtělo se znovu namočit.

Zrovna když jsme dorazili do Zlaté Koruny, tak sem pro nás přijeli Jeszici a Dana. Jeszici s Lukášem pak pokračovali domů, ostatní přešli Daniným a Karlovým autem zpět do Nového Spolí, když předtím doslova spolykali svačinu zakoupenou v místním stánku.

Boušáci byli kdesi ve městě na jídle, a ostatní, pro něž vidina plného talíře byla doslova erotickou představou, si na večeři zajeli Karlovým autem - to aby se nezdržovali dlouhou pěší cestou. Po hledání přijatelného stravovacího zařízení, při němž jsme běhali od jedné restaurace ke druhé, přičemž některé byly plné, druhé zase moc nůbl, jsme nakonec skončili

v restaurantu La'b na náměstí, kde jsme pojedli polévku, tlačenku, svíčkovou, moravské vrabce, utopence či guláš. Po návratu jsme večer už jen krátce poseděli v bufetu v kempu, ale byli jsme tak utahaní, že jsme šli spát poměrně brzy.

Neděle 2. září 2001 (Nové Spolí – Praha): Ráno jsme posnídali v bufetu, sbalili mokré a zablácené stany a za deště vyrazili na cestu domů. Ironií osudu se během cesty začalo dělat hezky, vysvitlo sluníčko a oteplilo se. Tím byla zakončena letošní bohatá vodácká sezóna.